

Prædiken til 22. søndag efter Trinitatis

Matt. 18, 21-35

Der findes lyde i verden, som er uudholdelige. Én af disse lyde var, da jeg i sin tid skulle lære at spille på violin. Det lød, som om man trak en kat i halen. Det var en så skinger hvinen, at den gik igennem marv og ben. Mine forældre og søskende måtte flygte for ikke at gå til grunde. For der findes altså lyde, der er så påtrængende, at man bliver ude af sig selv og må slå fra sig eller flygte. For mit eget vedkommende betød det, at jeg måtte opgive violinspillet til stor ærgrelse for mig selv og til stor glæde for min familie. Der findes et råb i verden, som de fleste af os ikke hører, til trods for at det uden tvivl lyder med langt større kraft og mislyde end mit violinspil. Et råb om medfølelse – et råb om hjælp. Overalt er der mennesker, der har brug for både medfølelsen og hjælpen. De findes overalt, hvor der er mennesker. De findes blandt de udstødte. Det kan være den enlige mor, alkoholikeren, narkomanen, den ensomme. De findes blandt de veletablerede. Det være direktøren, studenten, den veluddannede, præsten, biskoppen osv. Vi møder dem alle hver dag, når vi er på arbejde, i skole, ude at handle eller går tur med hunden.

Vi har det bedst, når vi har vores på det tørre. Når vi har svaret enhver sit og ikke skylder nogen noget. Der er næppe noget, vi ofrer så mange tanker, anstrengelser og bekymringer på som på ønsket om sikkerhed.

Og hvad kommer der ud af det? Ingenting kommer der ud af det. Jo mere vi anstrenger os, des mere får usikkerheden magten over os. Frygten for at gå til grunde ligger lige for. Vi er spændt ud på denne line og må balancere som en anden linedanser henover afgrunden uden sikkerhedsnet og sikkerhedsline. Vi kan ikke sikre os. Dertil kommer, at selvom vi kunne, ville vi ingen glæde have af det. Der er ingen glæde ved at være i sikkerhed, hvis sikkerheden består i at være lukket ude fra Guds gerning i verden, fra lyset og luften, fra glæde, kys og klem. Umiddelbart kunne det selvfølgelig godt se ud som om, mennesket kun er til i kraft af, at vi hele tiden vil sikre os. Vi sikrer os mod sygdomme. Derfor står vi i køovre i konfirmandlokalet for at blive vaccineret. Vi sikrer os mod fattigdommen. Derfor har vi investeringer og pensionsfonde.

Det er alt sammen godt nok, men mit egentlige jeg har i grunden kun brug for at blive taget imod, som den jeg er. Måske er sandheden om et menneske ikke, at jeg har brug for at undskylde mig, forsvare mig eller lukke mig inde, men at nogen vil lukke døren op for mig, komme ind til mig, acceptere mig, og ikke mindst tilgive mig!

Og hvad er da sværest: at tilgive eller at modtage tilgivelsen? Ja, det er svært – svært er ikke så ligetil endda!

Men som Ida, Tara og Oskar har vi fået him-

lens ord, hensigt og evighedens godkendelse med tegn for både pande og bryst. Vi har med Kristus fået en hel ny tilgang til livet og døden. Vi har alle fået ... så rigeligt at vi ikke behøver at holde os tilbage. Gør vi? Sundhedsapostle siger, man kan dø af at få for meget. Man kan i sin velfærd og velbjærgethed dø af fedt om hjertet. Man kan have fået så meget af det hele, at man mister orienteringen: først ryger kærligheden, så medfølelsen, dernæst tilgivelsen og siden livet. Det hele gled én af hænde, medens man var ved at spinde guld. Eller man kan tilgive så mange gange, at det kommer til at ligne en parodi. En parodi som måske får ens egen undergang som konsekvens. At få tilgivelsen betyder ikke, at man skal ”synde” på tilgivelsen.

Hvad synes du så er lettest: at give eller modtage? Umiddelbart kunne man måske synes, at det da er sværest at give. Det er da også det indtryk, man får, når vi i dag hører om tjeneren, der har så svært ved at give blot en smule af sin overflod til andre, men har mere end let ved tage imod den ufortjente gave, som dumper ned i hans skød. Når det er sagt, så tror jeg dog, at det er mindst ligeså svært at være modtager hvis ikke sværere. Det kræver en egen form for selvovervindelse at skulle bede en anden om noget, som man bestemt ikke har gjort sig fortjent til. Tværtimod ...

Mennesker skulle gerne være en passende blanding af given og modtagen. Men når vi taler om forholdet til Gud, stiller tingene sig helt anderledes éntydigt. Overfor Gud er vi alle modtagere. Hverken mere eller mindre! Han har givet os livet, vævet os i moders liv, givet jer forældre jeres børn. Enhver får alene af Gud udnævnelse til liv og kærlighed. Ingen kan fortjene sig til livet, til kærlighed, til omsorg, til tilgivelse. Vi ved det godt. Det der i bund og grund er så indlysende og let, det er det samme, der gør det hele

så vanskeligt.

Hvor mange gange kan vi tilgive hinanden, spørger vi i dag.– Peter spurgte: hvor mange gange skal jeg tilgive. Og svaret var ikke til at gå fejl af. Det er gået ned gennem 2 årtusinder: ligeså mange gange at det er ganske umuligt. Og nået dertil har vi kun Guds vilje og kærlighed at håbe på. Hos ham gælder det, at enhver stor eller lille, tyk eller tynd, dygtig eller dum, køn eller grim, rig eller forgældet er elsket af Gud. Det er heri, tilgivelsen findes.

Hvem er den største, den bedste, den mest fortjenstfulde, er vi vant til at spørge. Hvem har de største muskler, den bedste forstand, hvem yder den ypperste indsats, for han eller hun vil vinde og komme først i mål, vil blive både elsket, beundret og belønnet. Men sådan er det ikke i Guds virkelighed. Den består alene af tilgivelsen, og for os består den i at modtage denne tilgivelse, som Gud vil give.

Til kærlighed, omsorg og tilgivelse kan ikke noget menneske fortjene sig. Man kan kun håbe på det trods svigt, mørke, bøvl og ballade. Vi ved det godt, når vi står forgældet op til over begge ører og Lottokuponen synes at være udvejen og efter al sandsynlighed også den sidste udvej. Der er ikke noget at gøre. Ingen kurser, ingen eksaminer, ingen offentlige myndigheder kan række os tilgivelsen. Vi kan ikke forsikre os og få tilgivelsen. Og det kan være svært og ydmygende at erkende. Som barn var man meget bedre til at give tilgivelsen, men også til at modtage tilgivelsen. Så snart forstanden vokser til, benytter vi alle tricks for at få tilgivelsen, så vi kan komme videre i vores liv. Vi falder på knæ, siger be-be og lover, at det aldrig mere skal ske.

Det er alt sammen udmærket, men tilgivelsen kommer ikke af det. Den kommer ikke af noget. Eller rettere den kommer på trods. Det er vanskeligt. Men sådan er det altså

med Gud. Gud ser på os, som en far kigger på sit barn. Og som barnet modtager sin fars tilgivelse, skal vi tage imod Guds tilgivelse. Der er ingen grund til at pakke det ind: Guds søn er kommet til os med tilgivelsen. Og vi har vel alle prøvet at få tilgivelsen, når vi har svigtet, ikke slået til, været utilstrækkelige. Så vi ved også, at den sætter os fri til at leve livet, som de mennesker vi nu en gang er. Derfor blev Jesus født i Betlehem, derfor døde og opstod han i Jerusalem. Det er i hans navn, vi døber vores børn, og det er i hans navn, vi sætter os til bords, og det er her, vi får tilgivelsen. Han giver – vi modtager! Tak!

Amen!

Kræn Christensen
Hjerting

Salmer:
732, 446, 46, 695, 566, 473, 731

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk